

Đóng vai Ông Sáu kể lại truyện Chiếc lược ngà (Dàn ý + 6 mẫu)

Dàn ý đóng vai ông Sáu kể lại truyện Chiếc lược ngà

Dàn ý chi tiết số 1

I. Mở bài: Giới thiệu tác giả, tác phẩm

- Nguyễn Quang Sáng: Quê: An Giang.
- Viết về cuộc sống và con người Nam Bộ.
- Lối viết văn: Giản dị, mộc mạc nhưng sâu sắc, đậm đà tính Nam Bộ.
- Sáng tác nhiều thể loại: Tiểu thuyết, truyện ngắn, kịch bản phim.
- Tác phẩm tiêu biểu: Chiếc lược ngà, Đất lửa, Cánh đồng hoang, Mùa gió chướng
- Được viết năm 1966, khi tác giả đang hoạt động ở chiến trường Nam Bộ trong thời kỳ kháng chiến chống Mỹ.
- Được in trong tập truyện ngắn cùng tên.

II. Thân bài:

- Tôi xa nhà đi kháng chiến, lúc đó, con tôi - bé Thu chưa đầy một tuổi.
- Mãi khi con gái lên tám tuổi, tôi mới có dịp về thăm nhà, thăm con.
- Bé Thu không nhận ra tôi vì vết sẹo bên má phải làm cho tôi không giống với người cha mà nó đã thấy trong ảnh.

- Con đối xử với tôi như người xa lạ, nhất định không chịu gọi tôi bằng ba.
- Đến lúc bé Thu nhận ra tôi, tình cha con thức dậy mãnh liệt trong con, thì cũng là lúc tôi phải trở về đơn vị.
- Ở khu căn cứ trong rừng, tôi ân hận vì đã đánh con, tôi dồn hết tình cảm vào việc làm một chiếc lược bằng ngà voi để tặng con.
- Nhưng trong một trận càn, tôi đã hy sinh.
- Trước lúc nhắm mắt, tôi đã kịp trao lại chiếc lược cho ông Ba, người bạn thân của tôi

*Chú ý các chi tiết

Tâm trạng bé Thu trước khi nhận ra tôi là cha:

- Hốt hoảng, mặt tái đi, vụt chạy kêu thét lên.
- Chỉ gọi trống không, không chịu gọi tiếng “ba”.
- Hắt cái trứng cá mà tôi gắp cho.
- Bỏ về nhà bà ngoại, cố ý khua dây cột xuống kêu thật to. Sợ hãi, lạnh nhạt, xa cách, ương ngạnh.

III. Kết bài: Cảm nghĩ về câu chuyện

Dàn ý chi tiết số 2

1. Mở bài

- Giới thiệu về hoàn cảnh của "tôi":

+ Xa nhà đi kháng chiến

+ Nhiều năm ròng không được gặp con gái

+ Chỉ biết ngắm nhìn con qua ảnh

2. Thân bài

- Kể về những ngày nghỉ phép:

+ Vui mừng khi gặp lại con nhưng con sợ hãi, không nhận ba

+ Bé Thu từ chối mọi quan tâm, chăm sóc thậm chí hất văng cái trứng ra khỏi bát khi được ba gắp.

+ Tức giận mà lỡ tay đánh con → Hối hận khôn nguôi

+ Ngày lên đường, bé Thu khóc và gọi cha

- Kể về những ngày về lại chiến trường:

+ Tham gia chiến đấu

+ Tìm được khúc gỗ voi và làm chiếc lược tặng con

+ Trước lúc hi sinh gửi lại chiếc lược cho đồng đội nhờ chuyển đến bé Thu

3. Kết bài

Cảnh gặp lại bé Thu trong tưởng tượng

Đóng vai ông Sáu kể lại truyện Chiếc lược ngà - Mẫu 1

Tình cảm của anh Sáu dành cho bé Thu trở nên mãnh liệt hơn, cao cả, thiêng liêng và cảm động hơn bao giờ hết là việc anh tự tay làm chiếc lược nhà cho con gái. “Ba về! Ba mua cho con một cái lược nghe ba!”, đó là mong ước đơn sơ của đứa con gái bé bỏng trong giây phút cha con từ biệt. Nhưng đối với người cha ấy, đó là mong ước đầu tiên và cũng là duy nhất cho nên nó cứ thôi thúc trong lòng.

Kiểm cho con cây lược trở thành bổn phận của người cha, thành tiếng gọi cầu khẩn của tình cha con trong lòng. Anh bật dậy như bỗng lóe lên một sáng kiến lớn: Làm lược cho con bằng ngà voi không đơn thuần vì ở rừng rú chiến khu, anh không thể mua được cây lược nên làm lược tự tay là một cách khắc phục khó khăn. Mà cao hơn thế, sâu hơn thế, ngà voi là thứ quý hiếm – con voi cho con của anh phải được làm bằng thứ quý giá ấy. Và anh không muốn mua, mà muốn tự tay làm ra. Anh sẽ đặt và trong đấy tất cả tình cha con của mình. Kiếm được ngà voi, mặt anh sáng lên như một đứa trẻ được quà”.

Vậy đây, khi người ta hoá thành con trẻ lại chính là lúc người ta đang hiện lên cái tư cách của người cha cao quý của mình. Rồi anh “ngồi cửa từng chiếc răng lược, thận trọng tỉ mỉ và khổ công như người thợ bạc”, “gò lưng tần mẩn khắc từng chữ: “Yêu nhớ tặng Thu con gái của ba”. Anh thường xuyên “lấy cây lược ra ngắm nghía rồi mài lên tóc cho cây lược thêm bóng thêm mượt”.

Lòng yêu con đã biến người chiến sĩ trở thành một nghệ nhân – nghệ nhân chỉ sáng tạo ra một tác phẩm duy nhất trong đời cho nên chiếc lược ngà đã kết tinh trong nó tình phụ tử mộc mạc mà đậm thắm sâu xa, đơn sơ mà kỳ diệu làm sao! Nhưng ngày ấy đã vĩnh viễn

không bao giờ đến nữa. Anh không kịp đưa chiếc lược ngà đến tận tay cho con thì người cha ấy đã hy sinh trong một trận đánh lớn của giặc. Nhưng “hình như chỉ có tình cha con là không thể chết được”. Không còn đủ sức trần trời điều gì, tất cả tàn lực cuối cùng chỉ còn cho anh làm được một việc “đưa tay vào túi, móc cây lược” đưa cho người bạn chiến đấu thân thiết và cứ nhìn bạn hồi lâu. Nhưng đó là điều trần trời không lời, nó rõ ràng là thiêng liêng hơn cả một lời di chúc, bởi đó là sự uỷ thác, là ước nguyện cuối cùng của người bạn thân, ước nguyện của tình phụ tử! Bắt đầu từ giây phút ấy, chiếc lược ngà của tình phụ tử đã biến người đồng đội thành một người cha – người cha thứ hai của cô bé Thu.

Các bạn ạ! Trong những ngày đen tối ấy, người sống phải sống bí mật cũng đã đành một lẽ còn người chết cũng phải chết bí mật nữa. Mộ của anh không thể đắp cao lên được, vì tìm thấy mồ mả bọn chúng sẽ đào lên và tìm ra dấu vết, cho nên ngôi mộ của anh là ngôi mộ bằng, bằng phẳng như mặt rừng vậy. Bác Ba bạn của anh đã lấy dao khắc vào một gốc cây rừng cạnh chỗ anh nằm làm dấu cho dễ nhớ. Sống như thế và chết như thế hỏi vậy làm sao mà chịu được. Chúng ta buộc phải cảm sung. Và bé Thu không còn là cô bé ngày xưa nữa mà là một cô giao liên thông minh, quả cảm. Thu đi theo con đường mà ba cô đã chọn. Thu đi để trả thù cho quê hương, cho cha mình đã bị bọn giặc giết hại. Tuy anh Sáu đã hy sinh nhưng câu chuyện về hai cha con anh sẽ còn sống mãi.

Hình ảnh chiếc lược ngà với dòng chữ sẽ mãi là kỉ vật, là nhân chứng về nỗi đau, bi kịch của chiến tranh. Cảm ơn nhà văn Nguyễn Quang Sáng đã khắc họa rõ nét tâm hồn, tình cảm của anh Sáu và bé Thu. Truyện dẫn người đọc dõi theo số phận và lòng quả cảm, dõi theo tâm tình của cha con một người chiến sĩ diễn ra hàng chục năm trời đi qua hai cuộc

chiến tranh. Người còn, người mất những kỷ vật, gạch nối giữa cái mất mát và sự tồn tại của chiếc lược ngà vẫn còn đây. Đây là minh chứng đối với chúng ta “cái mất mát lớn nhất mà thiên truyện ngán đẽ cập đến là người đã khuất, là tổ ấm gia đình không còn tồn tại trọn vẹn trong thực tại. Đó là tội ác, là những đau thương, mất mát của chiến tranh xâm lược mà các thế hệ bạo tàn gây ra cho chúng ta. Song cái được mà chúng ta nhìn thấy là không có sự bi lụy xảy ra, sức mạnh của lòng căm thù đã biến cô bé Thu trở thành một người chiến sĩ thông minh, dũng cảm, đã gấn bó cuộc đời con người có ít nhiều mất mát xích lại gần nhau để cùng đứng lên viết tiếp bản ca chiến thắng.

Gấp sách lại, chia tay với ông Ba, câu chuyện về “Chiếc lược ngà” với lời nói cuối cùng của ông – giọng trầm ấm khoan thai – cứ âm vang mãi trong bạn đọc chúng ta, như sự âm vang của một truyện cổ tích. Truyện cổ tích hiện đại đó đã thành công trong việc tạo tình huống truyện, miêu tả tâm lý, tình cảm nhân vật và giọng kể nhẹ nhàng, thâm thía truyền cảm. Ông Ba – người kể chuyện – hay chính là nhà văn Nguyễn Quang Sáng? Phải là người từng trải sống hết mình vì công cuộc kháng chiến của quê hương, gấn bó máu thịt với những con người quê hương giàu tình nghĩa, rất nhân hậu mà kiên cường, bất khuất, bất diệt, nhà văn mới nhập được vào các nhân vật, sáng tạo được nhiều hình tượng, chi tiết sinh động, bất ngờ, có được giọng văn dung dị và cảm động như vậy. Đồng thời truyện đã làm sống lại quãng thời gian giữ nước để thông qua đó tác giả muốn người đọc phải suy nghĩ và thâm thía nỗi đau, sự mất mát mà chiến tranh mang đến.

Tình cảm cha con sâu sắc của cha con ông Sáu đã vượt qua bom đạn của chiến tranh để ngày càng thiêng liêng, ngời sáng và gấn bó chặt chẽ với tình yêu quê hương, đất nước. Qua cuộc đời nhân vật, từ cô bé Thu đến ông Sáu, ông Ba, Nguyễn Quang Sáng như

muốn nói rằng trong cuộc kháng chiến gian khổ chống ngoại xâm vừa qua của dân tộc ta, tình nghĩa con người Việt Nam, nhất là tình cha con, đồng đội, sự gắn bó thể hệ già với thể hệ trẻ, người chết và người sống... mãi mãi bất diệt. Như chiếc lược ngà ba tặng lại không bao giờ có thể mất, tình cha con của bé Thu cũng sẽ mãi mãi bất diệt!.

Đóng vai ông Sáu kể lại truyện Chiếc lược ngà - Mẫu 2

Đối với tôi hạnh phúc lớn nhất cả cuộc đời này là có được bé Thu- đứa con gái đầu lòng của tôi. Dù đã xa con gần tám năm nhưng không ngày nào là tôi không nghĩ đến cái ngày gia đình được đoàn tụ. Và cuối cùng cơ hội cũng đã đến với tôi khi tôi được về phép trong ba ngày lòng tôi vui sướng khôn tả nghĩ đến cái cảnh đứa con gái yêu quý của mình chạy lại ôm tôi vào lòng và được nó gọi một tiếng ba thì hạnh phúc biết bao.

Nhưng tất cả mọi thứ đều trái ngược với cái mơ ước nhỏ nhoi ấy, đứa con gái mà tôi hằng mong nhớ lại xem tôi như một người xa lạ, xem người cha ruột này như một người dung qua đường không hề quen biết vì trên má tôi có một vết sẹo dài không giống với người trong ảnh chụp cùng với má nó.

Ờ thì, có lẽ nó cư xử như vậy là đúng thật vì khi mà tôi lên đường đi chiến đấu khi nó chưa tròn 1 tuổi nữa mà, còn quá nhỏ để ghi khắc hình ảnh của người cha này và cũng chưa đủ lớn để nhận biết được sự tàn khốc của chiến tranh mang lại nên lúc nào đối với tôi nó cũng nói trống, mặc cho tôi có làm gì, có nói ra sau thì mọi thứ đều như công dã tràng.

Đóng vai ông Sáu kể lại truyện Chiếc lược ngà - Mẫu 3

Tôi trở về từ chiến khu với hy vọng được gặp lại vợ, con, gia đình đoàn tụ

Xuồng sắp cập bến tôi nhìn thấy con gái tôi đang chơi với bạn nó bên bờ sông, tình cha con trời dậy trong tôi. Tôi nhún chân nhảy lên bờ, khom người xuống, dang tay chờ con chạy đến sà vào lòng tôi nhưng tôi thất bại vì con bé chỉ xem tôi như người xa lạ. Nó vụt chạy về nhà

Tôi cất bước về đến nhà thì thấy con bé đã ở đó. Vợ tôi đang nấu cơm trưa, vợ tôi bảo con bé gọi tôi vào ăn cơm nhưng con bé có vẻ không vui và lại nói trống với tôi: "Vô ăn cơm".

Tôi buồn lắm nhưng tôi không muốn để đứa con duy nhất của mình nhìn thấy cảnh ba nó – một người lính bật khóc trước mặt nó nên tôi chỉ cười với con

Đóng vai ông Sáu kể lại truyện Chiếc lược ngà - Mẫu 4

Tình cảm cha con – một đứa con gái bé bỏng có thể là là tình cảm thiêng liêng nhất trong cuộc đời của mỗi người, đối với tôi cũng vậy.

Tôi đi kháng chiến chống Pháp từ khi đứa con đầu lòng và cũng là đứa con duy nhất của tôi – bé Thu chưa đầy một tuổi. Suốt mấy năm kháng chiến, vợ có lên thăm tôi, nhưng vì đường sá nguy hiểm nên không thể dắt con bé theo. Tôi chỉ được ngắm con qua tấm ảnh nhỏ mà thôi.

Vậy là, trong suốt thời gian đó, hai ba con chúng tôi đã không được gặp nhau. Cho đến khi được về phép, tôi được gặp lại con. Từ đằng xa, nhìn thấy một đứa bé độ tám tuổi, tóc cắt ngang vai, mặc quần đen, áo bông đang chơi ở trước sân nhà, tôi đã đoán biết được đó là Thu – con gái mình. Tôi không kịp chờ cho xuồng cập bến, nhảy xuống vui mừng gọi

con bé và đưa tay đón chờ con để được ôm con vào lòng cho thỏa nỗi nhớ mong. Thế nhưng, ngược lại với sự vui mừng của tôi, con bé lúc đầu có vẻ ngạc nhiên, nó cứ đứng đấy mà tròn mắt nhìn tôi. Sau đó, dường như nó thấy lạ, chắc nó đang phân vân tự hỏi người xung ba kia là ai. Rồi sau đó, Thu vụt chạy đi và kêu thét lên. Trước thái độ của con, tôi cảm thấy rất buồn và đau đớn. Tôi cứ đứng sững lại đó, nhìn theo con. Có lẽ, lúc ấy, nhìn tôi thật tội nghiệp, thật đáng thương!

Vì đường xa nên chúng tôi chỉ ở nhà được có ba ngày. Trong suốt ba ngày đó, chúng tôi cố ý để con bé gọi tôi một tiếng ba. Nhưng không, nó rất cứng cỏi, gan lì, bướng bỉnh. Dù có những lúc phải gọi tôi vào ăn cơm hay phải nhờ tôi chắt hộ nước nồi cơm, thì nó vẫn nói trống và cố ý không gọi tôi lấy một tiếng ba. Tôi khổ tâm trước thái độ của con bé.

Và điều mà tôi ân hận nhất, trong những ngày được ở bên con, đó là tôi đã lỡ đánh vào mông và hét lên với con khi nó không chịu nhận miếng trứng cá mà tôi gắp cho nó. Sau khi bị ba đánh, Thu chạy sang bà ngoại, và không biết ở đó, nó được bà kể cho nghe chuyện gì, nhưng đến lúc nó về nhà, tôi thấy nó có vẻ khang khác.

Sáng hôm đó, bà con nội ngoại đến rất đông để chia tay chúng tôi. Tôi phải lo tiếp khách nên không chú ý được đến con bé nhiều, con bé dường như cứ đứng hệt nhìn mọi người rồi nhìn tôi. Không biết lúc đó, nó đã nghĩ gì? Nhưng nhìn con bé có vẻ buồn, một vẻ buồn trông rất dễ thương với một vẻ nghĩ ngợi sâu xa. Đến lúc, tôi phải lên đường, thấy nó đứng ở góc nhà, mặc dù rất muốn ôm hôn từ biệt con để đi xa, nhưng tôi sợ nó sẽ phản ứng như lúc tôi về. Nên tôi đành chỉ đứng nhìn con bé, nhìn với đôi mắt trù mến lẫn buồn rầu. Thế nhưng, ngược lại với những gì tôi nghĩ. Con bé bỗng kêu thét lên:

Ba...a...a...ba!, rồi sau tiếng kêu như xé lòng đó, nó chạy xô tới, nhanh như sóc, ôm chặt lấy cổ tôi. Nó vừa ôm, vừa hôn tôi, vừa khóc vừa giữ không cho tôi đi. Sau khi nó được mọi người giỡn dành, mới chịu buông để tôi lên đường. Trước khi tôi đi, con bé đã không quên dặn ba mua cho một cây lược.

Sau đó chúng tôi trở lại chiến trường miền Đông, chúng tôi không phải đi tập kết nữa. Một ngày, tôi đã tìm được một khúc ngà voi. Tôi muốn tự tay làm cho con gái bé bỏng của mình một cây lược thật đẹp. Hằng ngày tôi tỉ mẩn chưa từng chiếc răng lược và còn cẩn thận khắc lên đó những dòng chữ yêu thương dành tặng cho con. Tôi mong rằng, chiến tranh kết thúc, mình sẽ được trở về, trao tận tay con bé món quà nhỏ ấy.

Nhưng rồi, một chuyện không may đã xảy ra với tôi. Một ngày cuối năm mười tám – trong một trận càn lớn của Mỹ – Ngụy, tôi đã bị thương nặng. Trước lúc lìa xa cõi đời, tôi đã kịp đưa cho anh Ba – người bạn chiến đấu của mình cây lược ngà với hi vọng rằng anh sẽ thay tôi trao tận tay cho con bé. Và dường như trong cơn hấp hối, tiếng anh Ba vẫn vang vang bên tai tôi: “Tôi sẽ mang về trao tận tay cho cháu”.

Đóng vai ông Sáu kể lại truyện Chiếc lược ngà - Mẫu 5

Tôi người chiến sĩ ở chiến trường Nam Bộ. Nghe theo tiếng gọi thiêng liêng của tổ quốc, tôi bỏ lại mẹ già con thơ lên đường đi nhập ngũ. Giữa những năm tháng ác liệt của chiến tranh cha con tôi thật khó mà gặp mặt nhau được. Mãi đến khi con lên 8 tuổi tôi mới có dịp trở về thăm quê. Chuyến về thăm quê lần này để lại trong tôi hồi ức chẳng thể phai nhòa.

Khi tôi lên đường nhập ngũ, bé Thu nhà tôi chưa đầy một tuổi. Những lần vợ tôi thăm, tôi có nhắc vợ mang con theo để tôi thỏa nỗi nhớ thương con ấy thế nhưng hoàn cảnh lại chẳng thể cho phép. Chính vì thế mãi sau ngày khi ngày được về thăm quê tôi mới có cơ hội được gặp con.

Cái tình nhớ con thương con cứ nao nao trong lòng tôi. Tôi bồn chồn cả đêm chẳng thể ngủ được, chỉ mong sao thời gian trôi thật nhanh để sớm được gặp con, ôm con vào lòng. Xuông vừa cập bến nhắc thấy bóng cô bé độ 8 tuổi, tóc cắt ngang vai mặc quần bông áo đỏ đang chơi trước nhà chòi, bằng giác quan thứ 6 và tình cha con mãnh liệt tôi linh cảm đó chính là Thu- con của tôi. Tôi nhảy vội lên bờ, kêu to:

“Thu, con”

Tôi mừng tượng ra con sẽ chạy đến ôm tôi, hôn tôi thấm thiết, cảnh cha con xúc động thế nhưng khi nghe tôi gọi con bé lại giật mình, tròn xoe mắt nhìn. Không kìm được nỗi lòng tôi xúc động chậm chậm bước tới, mỗi lần tôi xúc động vết theo dài trên má tôi lại đỏ ửng lên trong thật dễ sợ. Có lẽ vì thế mà khiến con bé khóc thét lên rồi chạy vội đi tìm mẹ của nó. Tôi cảm thấy mình như người xa lạ, trong lòng buồn bã đầy hụt hẫng. Trái tim tôi nhói lên đau đớn. Đứa con gái tôi mong ngóng, tôi đợi chờ lại không chấp nhận người cha này ư? Trong lòng tôi cứ dấy lên một nỗi lòng chẳng nguôi ngoai.

Lần này tôi về nghỉ phép được 3 ngày.

Sáng hôm sau ngày. 3 ngày ngắn ngủi tôi chẳng dám đi đâu xa, suốt ngày chỉ quanh quẩn ở nhà để vồ về con, thân thiết với con hơn. Tôi chỉ mong một phút giây nào đó con sẽ

nhận ra và gọi tôi là “Ba”. Tiếng ba lúc nào cũng thường trực trong tâm trí tôi, trở thành nỗi khao khát cháy bỏng trong tôi.

Nhưng nào ai ngờ tôi càng muốn gần thì con bé lại càng đẩy tôi ra xa hơn. Vợ tôi có nói nhưng nó cũng chỉ lảng tránh và tỏ ra không thích. Dù cho đặt vào hoàn cảnh cuối cùng, khi nồi cơm sôi nhưng nó nhất quyết vẫn không chịu gọi tôi một tiếng ba để tôi chặt nước nồi cơm dùm.

Trong bữa cơm ngày hôm đó, chọn miếng trứng cá ngon nhất to nhất tôi gấp cho con bé. Nhưng nó lại ngỗ nghịch hất miếng trứng cá ra khiến cơm văng tung tóe mâm. Vừa giận vừa thương, tôi vung tay đánh vào mông nó quát to: “Sao mày cứng đầu quá vậy”. Tưởng rằng với tính cách bướng bỉnh nó sẽ lăn ra khóc rồi giã, đập đổ cả mâm cơm nhưng không nó ngồi xuống, cúi gằm mặt rồi gấp cái trứng cá vào lại bài, lặng lẽ đứng dậy, đi ra ngoài và chèo thuyền qua phía nhà ngoại. Hết bữa cơm tôi bảo vợ sang đón con về nhưng dù vợ tôi có nói thế nào nó nhất định cũng không chịu về.

Mai đã là ngày tôi phải đi. Ra chiến trận nào ai biết trước được ngày về, không biết bao giờ tôi mới lại được gặp con thế nhưng con lại chẳng thể hiểu cho nỗi lòng người cha này.

Cả đêm đó những dòng suy nghĩ miên man cứ lặp lại hoài trong đầu tôi. Tôi trở mình thờ dài mấy lần. Mỗi lần như thế vợ tôi đều hiểu, cô ấy bảo tôi cứ yên tâm công tác, sau con lớn rồi con sẽ hiểu ra thôi. Tôi cứ đành tặc lưỡi ngao ngán cho vợ, bà con nội ngoại đến rất đông. Con bé nhà tôi cũng theo ngoại nó về. Vì mãi tiếp khách tôi cũng chẳng để ý được đến con. Lúc xách ba lô lên vai, tôi ngoái lại nhìn con. Bé con đứng ở góc nhà, không còn bướng bỉnh nữa mà vẻ mặt có chút đượm buồn, nghĩ ngợi sâu sa. Tôi chỉ

muốn chạy lại hôn lên má con, ôm con nhưng tôi sợ vết sẹo của mình lại khiến con sợ nên tôi chỉ đành lẳng lặng từ xa:

“Thôi ba đi nghe con”

Quay lưng bước đi, lòng ngập tràn thương nhớ, tôi không giấu nổi nước mắt thế nhưng lại càng xúc động hơn khi bé Thu chọt chạy đến ôm lấy tôi khóc nức nở “Baaaaaaaaa”

Trời con bé gọi tôi là ba, nó đang gọi tôi là ba, tôi có nghe nhầm không chứ. Không tiếng ba của nó thật rõ, xé tan không gian im lặng, tiếng ba đầy nghẹn ngào như bóp chặt trái tim tôi.

Tôi chạy lại ôm con vào lòng. Dường như cảm nhận được điều gì đó, bé Thu ôm chặt lấy tôi, vừa khóc vừa nói:

“Không cho ba đi nữa, ba ở lại với con”

Tôi thương con bé nhiều lắm. Đến bây giờ là phút giây tôi cảm nhận rõ nhất tình phụ tử ấy thế mà tôi lại sắp phải chia xa. Nghẹn ngào chẳng nói được nên lời, tôi nói với con bé và cũng tự trấn an mình:

“Ba đi rồi ba sẽ về thôi con”

Nhưng con bé nào có nghe, nó đưa hai chân ghì chặt lấy người tôi. Nó sợ tôi đi mất, tôi cũng sợ, sợ phải xa con. Tôi muốn gần bên con thêm vài ngày nữa để trao cho con những yêu thương cất giấu từ bấy lâu trong lòng nhưng vì nhiệm vụ cấp bách chiến trường không cho phép tôi được làm thế

Rồi cũng đến lúc phải đi, bà con chòm xóm an ủi bé con nhà tôi để tôi an tâm lên đường. Chứng kiến cảnh này ai nấy cũng chẳng thể cầm nổi nước mắt.

Con bé có vẻ hiểu ra, không còn buồn bã nữa nhưng vẫn ôm lấy tôi mếu máo:

“Ba đi ba về ba mua cho con một cây lược nghe ba”

Rồi từ từ tuột xuống.

Mãi sau này nghe kể lại tôi mới biết thì ra nó không nhận ra tôi vì vết sẹo dài, khác với ảnh má nó đã cho nó xem. Rồi ngoại đã giải thích và nó đã hiểu. Thì ra nó không hề quên tôi, không hề quên người cha này chỉ là vì chút trẻ con ngây dại, vì vết sẹo chiến tranh khiến nó không nhận ra tôi mà thôi.

Chia tay trong ghen ngào, chúng tôi từ biệt mọi người trở về nhận nhiệm vụ. Chúng tôi phải trở lại miền Đông để chiến đấu. Mỗi đêm rừng, nằm trên võng nhớ về con tôi lại ân hận vô cùng trước đây đã trót đánh con. Yêu thương chưa là bao mà lại đánh con. Tôi dẫn vật, đau đầu suốt những năm tháng chiến dịch.

Hôm đó là buổi chiều mưa rừng, tôi trở về đơn vị. Hôm nay tôi vui lắm vì tôi nhặt được một khúc ngà voi. Tôi hí hửng thích chí đem lên khoe với đồng đội. Cái ngà voi này dùng để làm cho bé con chiếc lược chắc có lẽ nó sẽ thích lắm. Rồi tôi lấy vỏ đạn hai mươi li của Mỹ đập thành chiếc cửa nhỏ.

Những ngày tháng về sau, tranh thủ phút giây rảnh rồi nghỉ ngơi tôi lại lôi ra, tỉ mỉ cưa từng chiếc răng lược. Ấy thế mà chẳng mấy chốc chiếc lược cũng hoàn thành. Tôi dùng tất cả niềm thương nỗi nhớ nắn nót khắc từng chữ nhỏ lên chiếc lược: “Yêu nhớ tặng Thu

con của ba” Cái lược dài độ hơn một tấc, ngày nào tôi cũng đem nó ra ngắm nghía cho vui bớt nỗi nhớ con. Chiếc lược cho tôi thêm ý chí vượt qua mọi gian lao, hiểm nguy, chiến đấu và chiến thắng để sớm ngày được trở về đoàn tụ cùng con.

Chiến tranh khiến con người phải xa cách, chiến tranh khiến cho những đứa trẻ không còn nhận ra ba của nó nữa, đến khi nhận ra lại chẳng được ở bên nhau. Có lẽ không chỉ có con tôi, gia đình tôi mà con rất nhiều người như thế, gia đình cũng lâm vào hoàn cảnh éo le như chúng tôi. Chỉ có hòa bình, có thống nhất con người ta mới hạnh phúc, ấm no. Chúng tôi- những người lính cách mạng nhất định sẽ chiến đấu và chiến thắng để nhân dân Việt Nam, dân tộc Việt Nam được sống trọn trong thống nhất, độc lập, tự do, an bình, để trẻ thơ được yêu thương, chăm sóc bên cha mẹ, gia đình.

Đóng vai ông Sáu kể lại truyện Chiếc lược ngà - Mẫu 6

Tôi cùng một người bạn tên Ba sống gần nhà xung phong vào kháng chiến. Đã mấy năm ròng xa nhà xa gia đình đi kháng chiến tôi luôn khát khao sẽ gặp được con nhỏ thân yêu của mình. Những ngày vợ lên thăm, con đường biên giới đầy nguy hiểm không dám cho con đi cùng, nên tôi chỉ được ngắm nhìn con qua bức ảnh cô bé tóc ngang vai, mặc chiếc quần đen, mang chiếc áo phông trắng đơn. Ngày đơn vị cho về phép, tôi hạnh phúc và háo hức và mong chờ được nhìn thấy con gái yêu của mình. Lòng tôi nôn nao trên đường về. Mộtg chơi trò chơi nơi bóng cây xoài trước sân nhà, đoán được đó là con gái mình, không đợi thuyền cập bến tôi xuống chân nhảy thoát lên bờ đẩy xuống ra, chạy vội tới để được gặp con. Lòng ghen ngào tôi kêu:

- Thu con

Nhưng có lẽ nỗi mong chờ ấy lại không được đáp lại lúc này. Khi tôi dang tay đón con, Thu mở to mắt nhìn, tròn xoe với vẻ đầy ngạc nhiên. Tôi vừa buồn vừa run lập cập trong tiếng nói:

- Thu. Ba của con đây

Vừa dứt lời thì con bé có vẻ lạ lẫm nó nhìn tôi chớp mắt liên hồi như muốn hỏi rằng tôi là ai. Rồi con bé bé tái mặt đi, một mình chạy nhanh vào trong nhà và hét lớn:

- Bà ơi! Mẹ ơi

Tôi bất ngờ sửng sốt mắt nhìn theo con cùng nỗi đau đớn khôn nguôi, nỗi mong chờ gặp con lại được đáp trả bằng sự thờ ơ và lạnh nhạt của con bé. Tôi lúc này buồn vô tận, điều gì đó nhói ở trong tim khiến tôi không thể nào đứng vững được nữa, gục xuống trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Những ngày ở nhà cùng con, bé Thu không nhận tôi là ba con bé, suốt ngày tôi chẳng dám đi đâu xa cứ muốn được gần con được vỗ về yêu thương để bù đắp những ngày tôi vắng. Những dù tôi có cố gắng như thế nào thì con bé vẫn cố tình lạnh nhạt, xa lánh tôi. Càng vỗ về nó, nó càng đẩy tôi ra xa. Nỗi khao khát của tôi là được nghe tiếng bé Thu gọi mình là "ba" nhưng chẳng bao giờ giờ nó chịu nói tiếng nói ấy. Khi vợ tôi đang chuẩn bị bữa ăn trong nhà vừa xong cô ấy bảo bé Thu ra gọi tôi vào ăn cơm mà nó không chịu, bé lại bảo rằng mẹ cứ kêu đi sao lại bắt con kêu. Vợ tôi nghe thế đâm ra giận, quơ đôi đũa bập dọạ nó sẽ đánh nó nếu nó không chịu nghe lời vậy mà con bé bé lại tiếp tục nói trống:

- Vô ăn cơm

Tôi nghe tiếng con gái gọi nhưng vẫn ngồi im giả vờ không nghe thấy để mong nó gọi rằng "Ba vào ăn cơm". Vậy mà rồi tôi lại thất vọng khi con bé ở trong bếp mà nói vọng ra:

- Cơm chín rồi

Lúc ấy, tôi vẫn không quay lại gần, hình như con bé bức mình nên quay lại lại nhìn mẹ, rồi bảo:

- Con kêu người ta rồi mà người ta không chịu nghe

Tôi chẳng biết nói gì chỉ quay lại nhìn con mỉm cười. Trời ơi, con gái của mình sao mà bướng bỉnh đến thế cơ chứ. Nhưng sâu thẳm trong tim mình, tôi thương con vô bờ. Hôm đó, vợ tôi ra ngoài chuẩn bị đồ cho chuyến đi sắp tới của tôi, trước khi đi, cô ấy có dặn con rằng ở nhà nếu cần giúp đỡ gì thì cứ gọi ba.

Vậy mà còn bé cũng chẳng nói, chẳng rằng, cứ ngồi lui cui dưới bếp. Khi nghe nồi cơm sôi lên, có lẽ khả năng của con bé chẳng thể chắt nước được, khi ấy nó mới khi nhìn lên ngoài nhà trên. Tôi nghĩ thầm khi con bé bị dồn vào thế bí chắc chắn nó phải gọi mình là "Ba", vậy mà nó lại nói trống:

- Chắt nước dùm cái, cơm sôi rồi.

Tôi cố tình bảo là:

- Con phải gọi là ba chắt nước dùm con, nghe con

Chẳng hiểu cố tình hay vô ý mà còn bé chẳng chịu nghe câu nói của tôi, nó lại một mực kêu lên:

- Cơm sôi rồi kìa. Nhanh lên không nhão bây giờ

Tôi bảo:

- Con có sợ bị đòn không? Cơm mà nhão là mẹ la, mẹ đánh đấy ghen. Bây giờ con chỉ cần gọi "Ba" một tiếng thôi, sao con lại khó khăn đến vậy.

Nghe tiếng nước kêu lên sùng sục nó vừa nghỉ ngơi vừa lo lắng vừa lo sợ nhìn lên lại nhìn xuống. Rồi một hồi nó lại loay hoay tự làm lấy, loay hoay lấy cái vá múc từng vá nước, miệng thì vẫn làm bầm điều gì đó như trách móc tôi.

Trong bữa cơm chiều, tôi gấp cho con bé một cái trứng cá to nhất trong đĩa để vào chén con, vậy mà vừa dứt nó đã đã lấy chiếc đũa đẩy ra khỏi chén, cơm từng toé ra hết cả mâm cơm. Vì giận quá lại không kịp nghĩ suy tôi đã dùng tay đánh vào mông con. Trời ơi, lúc ấy tôi không còn nhận ra mình nữa, cái đánh ấy cho đến bây giờ tôi vẫn rất hối hận.

Tôi vừa đánh vừa hét lên:

- Con, sao con cứng đầu quá vậy

Cứ nghĩ rằng con bé sẽ khóc, sẽ giận ăn hoặc chạy đi đâu vậy mà nó vẫn ngồi im đầu cúi gằm xuống. Rồi không biết nghĩ thế nào con bé lại gấp trứng cá vào chén và vùng dậy bước đi, ra đến bến xuống nó nhảy xuống xuống rồi chèo thuyền qua nhà ngoại. Chiều

hôm ấy, vợ tôi có sang dỗ dành vậy mà con bé cũng không chịu về về, ngày mai là ngày tôi phải lên đường, nghĩ đến con lòng tôi xót xa khôn nguôi.

Sáng hôm sau bà con nội ngoại tập trung đông đủ đến tiễn tôi đi. Vì bận bịu với việc tiếp khách nên cũng chẳng có nhiều thời gian để chú ý đến con bé còn vợ tôi thì đang chuẩn bị đồ đạc xếp từng chiếc áo vào balo vậy là con bé lúc này như bị bỏ rơi, lưng tựa vào góc cửa, nhìn mọi người. Thoáng nhìn con, tôi thấy vẻ mặt hôm nay của con con có vẻ khác nó không bướng bỉnh hay cau mày như mọi hôm mà nó buồn rầu, sầm lại đi trên gương mặt ngây thơ dễ thương, trong đôi mắt của con tôi nhìn thấy điều gì đó khó nói trong vẻ dăm chiêu, nghĩ ngợi sâu xa.

Giây phút chia tay mang ba lô trên vai, khi đã bắt tay hết tất cả mọi người, tôi đưa mắt nhìn về con bé. Nó vẫn đứng trong góc nhà lặng lẽ, lòng tôi rất muốn ôm con, hôn con nhưng lại lo sợ rằng con sẽ bỏ chạy nên chỉ dám đứng nhìn con từ xa, lòng tôi đầy buồn bã. Rồi tôi khẽ nói:

- Thôi ba đi đây nghe con

Bất ngờ thay tôi vừa dứt lời con bé bỗng cất tiếng kêu:

- B...a...a...ba

Lúc ấy, từ đáy lòng mình tôi hạnh phúc vô ngần, rồi nó chạy vụt đến bên tôi, dang hai tay ôm chặt lấy cổ tôi, nó vừa nói vừa khóc:

- Ba ơi, ba ở nhà với con nghe, con không có cho ba đi nữa đâu, ba ở nhà với con nhé!

Tôi bế con lên, hôn gấp lên trán con, trong tiếng nước nở của con tôi cảm nhận một tình thương mãnh liệt của nó dành cho tôi. Sau khi nghe ngoại kể, tôi mới hiểu rằng bé Thu đã không nhận ra tôi vì chiếc sẹo dài trên má mà mình đã bị thương trong ông một trận đấu với giặc.

- Ba đi rồi ba sẽ về với con sớm thôi, con nhé.

Bước vào chiến trường, những lúc rảnh rỗi tôi lại nghĩ về con. Hôm đi đánh trận, tôi có nhặt được một chiếc ngà voi, lòng mừng rỡ. Từ chiếc ngà này tôi có thể làm một chiếc lược ngà tặng cho con gái yêu. Khi không bận công việc gì, tôi lại tỉ mỉ khắc từng dòng chữ lên chiếc lược: "Thương nhớ Thu, con của ba". Bao nhiêu tình yêu thương con tôi dồn vào làm chiếc lược, với tôi nó là một kỷ vật tuyệt diệu, ngắm nhìn chiếc lược ngà, tôi như được thấy bóng hình con yêu.

Tôi từng nghĩ là ngày gặp lại con sẽ tặng cho con món quà tuyệt vời này, nhưng số phận nhiều khi trớ trêu, chẳng ai biết được ngày mai sẽ ra sao. Trong một lần hành quân tiêu diệt địch, tôi đã bị thương rất nặng. Biết là mình không thể qua nổi cơn nguy kịch, tôi đành rút chiếc lược ngà trong túi, đưa cho người đồng đội và dặn:

- Anh ...hãy....đưa...tặng ...tay....cho...cái..Thu giúp tôi.

Lòng tôi khi ấy đau đớn vô ngần, ngã xuống nơi chiến trường cũng là nỗi đau, cũng là niềm tự hào. Trong giây phút cuối cùng, tôi thấy Thu mỉm cười nắm lấy tay tôi, tôi mỉm cười hạnh phúc chìm vào giấc ngủ dài.